

Височество се приближи до тяхъ, да се спратъ, да се умждрятъ хубаво и да го поздравятъ, като си свалятъ шапките. Тъй и направиха.

Кога се доближиха, дѣдо Генко непохватно свали тежката си шапка и я стисна подъ мишница. Лъсна се голото му теме и шръвнаха съвсѣмъ-бѣлитъ му косми на главата. Догдѣто синъ му стоеше въ една почтителна поза мълчаливъ, старецътъ бѣ весело втренчилъ очи и разгледваше внимателно всичко.

Князътъ видѣ охиленото старче, разбра, че е провинциалистъ, проговори засмѣнъ нѣщо на адютанта си, спрѣ се и запита полегичка, но натъртено и съ свойствения нему акцентъ:

— Господинъ Бойковски, навѣрно, това е Вашиятъ баща!

— Тъй вѣрно, Ваше Царско Височество, отрапортува смаяниятъ Бойковски.

— Жж!... баща му съмъ! се провикна дѣдо Генко и заклати глава.

И въ минутата той си помисли: „Вижъ брей, князътъ изведнажъ каза името на нашъ Григора!“

— Откъдѣ иде? запита князътъ.

— Отъ Бойково! Ваше Царско Височество!

Князътъ се ржкунъ съ дѣда Генка и съ Бойковски, който му цѣлуна ржка, пакъ попита стареца, като весело го гледаше въ очи:

— Какъ е, дѣдо? Хубава ли е София?

— Хе, хе!... проточи гласъ дѣдо Генко и се разприказа свободно. Питане ли иска? Хубава, хубава касаба, здраве му кажи!... Слѣдъ малко и Стамбула ще надмине. Пустиятъ шоплукъ, какво бѣше нѣкога и какво е сега!... Ама и твоитѣ конаци — дѣдо Генко погледна къмъ двореца и го посочи съ ржка, като клатѣше глава — бива си ги!... Славна работа!... Кой знае вжтрѣ какво си украсилъ и наредилъ — медъ да ближешъ по земята!... Тцж!... тцж!... Много пари трѣбва да си похарчилъ.

Старецътъ се смѣти, смотулеви говора си и се умълча; слѣдъ малко той изново почна:

— А какво ти прави невѣстата, дѣчурлигата?